

Analytická poznámka

O dynamickém programování budoucnosti v tvorbě A.S.Puškina.

*Puškin si s sebou odnesl velké tajemství. A my teď bez něho toto tajemství rozkrýváme.
- F.M.Dostojevskij*

Na podzim roku 1830 odcestoval A.S. Puškin do Boldina, aby zde vyřídil své záležitosti před svatbou s N.N. Gončarovou. V Nižgorodské a okolních guberniích ale tou dobou byla vyhlášena karanténa v souvislosti s vypuknutím epidemie cholery, takže řízením osudu celé září, říjen a listopad strávil ve faktické izolaci v Boldinu. Rusku a všem ctitelům jeho talentu ale tato karanténa přinesla neocenitelný dárek. Podle názoru znalců básníkovy díla bylo „Boldinské období“ nejpłodnějším obdobím v básníkově tvorbě.

Ze všeho, co Puškin v tomto období napsal, zaujímají zvláštní místo „Povídky nebožtíka Ivana Petroviče Bělkina“. Jsou plné záhad a liší se zvláštní uzavřeností, kvůli které možná ani povídky samotné, ani jejich hlubší smysl, nebyly docela pochopeny ani Puškinovými současníky, ani jeho potomky. A to přestože Puškin sám naznačoval, že jeho díla v sobě nesou jakýsi skrytý smysl.

V předmluvě k „Domku v Kolomně“ vydaném P.O. Morozovem v roce 1896 se dočteme, že: „Recenze (k poémě) se objevila v literární příloze č. 69 Ruského invalidy roku 1833“. (Časopis „Ruský invalida“ vycházel v Petěrburgu v letech 1831-1839). Podle slov Puškinova životopisce P.V. Anněnkova, byla povídka „skoro všemi přijata jako příznak konečného úpadku našeho básníka. Dokonce i ve společnosti se snažili v básníkově přítomnosti toto dílo nezmiňovat, ve snaze šetřit jeho sebevědomí... Puškin to vše vnímal, ale nezlobil se a mlčel...“ Jeho rozpoložení nejlépe charakterizuje útržek jeho dopisu 9. prosince 1830 vydavateli P.A. Pletněvovi z Moskvy: <<Řeknu ti důvěrně, že jsem v Boldinu psal, jako už dávno ne. Podívej se, co jsem s sebou přivezl: dvě poslední kapitoly Oněgina, osmou a devátou¹, úplně hotové a připravené do tisku; povídku psanou v oktávách (400 veršů), kterou vydáme anonymně, několik dramatických scén, nebo drobných tragedií, konkrétně: „Skoupý rytíř“, „Mozart a Salieri“, „Hostina v době moru“ a „Don Juan“. Navíc jsem napsal kolem třiceti drobnějších básní. Dobré? A to ještě není všechno (velmi důvěrně jen pro tebe): napsal jsem pět povídek v próze, po kterých se Baratynskij (Evgenij Avramovič - básník) řehtá a mlátí sebou, a které vytiskneme také anonymně. Pod mým jménem to vyjít nemůže, nebo mě Bulgarin (Tadeusz Benediktovič - novinář, prozaik a nakladatel) prokleje.>>

Puškin se tedy rozhodl vydat povídky anonymně. A v zájmu přidání jim věrohodnosti připojil „Předmluvu vydavatele“, obsahující „biografii“ I.P. Bělkina.

Před předáním do tisku Puškin změnil jejich původní pořadí: „Výstřel“ a „Metelici“ přenesl na začátek sborníku.

Vydání pověstí zajistil vydavatel Pletněv. Ve svém dopise (kolem 15.srpna 1831) ho Puškin žádá: „Smirdinovi pošeptej moje jméno s tím, aby je pošeptal kupujícím“. Koncem října 1831 povídky vyšly pod názvem „Povídky nebožtíka Ivana Petroviče Bělkina, vydané A.P.“ S plným nazváním autora vyšly „Bělkiny povídky“ v roce 1834 a to v knize „Povídky vydané Alexandrem Puškinem.“

Na tom se zatím zastavíme, abychom si vyjasnili okolnost- na první pohled tématu vzdálenou. „Jsme líní a nejsme zvědaví“ – napsal Puškin a zřejmě předpokládal, že jeho čtenáři v Rusku

---

1 O desáté kapitole, napsané 19.října, básník pomlčel. Ona byla také napsána v Boldinu a k nám se dostala v zašifrované podobě. Podle názoru puškinistů byl originál zničen, ale autor je jiného názoru.

,daleké budoucnosti budou líní nebudou, ale hlavně – budou spolutvůrci svého osudu: a v souvislosti s tím budou schopni samostatně poznávat svět, a ne žít podle hotových receptů. V článku věnovaném Sókratovi ho „Sovětský encyklopedický slovník“ charakterizuje následovně: **„jeden ze zakladatelů dialektiky jako metody hledání pravdy metodou kladení navádějících otázek“** .

Lidská psychika je geneticky naprogramovaná tak, že:

- naše vnímání a chápání světa² jsou souhrnem vzájemně oddělených informačních modulů různého druhu a vzájemných vztahů mezi nimi;
- myslíme v izolovaných informačních modulech, vlastních našemu světonázoru a chápání světa, vzájemně je propojujeme vzájemně i s objektivní realitou vnímanou bezprostředně prostřednictvím pocitů, nebo prostřednictvím přístrojové základny vědy a techniky i prostřednictvím jiných lidí.

To znamená, že dialektiku jako metodu poznání máme v sobě geneticky naprogramovanou. Ale díky unikátnosti každé kognitivně-tvůrčí akce, jeho podmíněností konkrétní situací, je **dialektika uměním a proto nepodléhá formalizaci**; a proto „dialektika“ podle Hegela a Marxe je věcí deformující.

Proto, abychom odpověděli na záhady „Bělkínových povídek“, položme si tyto otázky:

1. Proč Puškin označil za autora povídek neexistujícího „spisovatele“ Ivana Petroviče Bělkina, zatímco se sám skryl do anonymity?
2. K čemu byl Puškinovi dobrý anonymní přítel a soused I.P. Bělkina, který poslal vydavateli (Puškinovi) spisovatelův životopis?
3. Proč jsou vyprávěči historek čtyři (I.P. Bělkín historky jen zaznamenal), ale povídek je pět? (Ve skutečnosti je v rukopisu p. Bělkina nad každou povídkou rukou autora poznamenáno; slyšel jsem od té a té osoby (postavení, nebo hodnost a iniciály). Pro zvědavější z vás citujeme: „Staniční dozorce“ mu byl vyprávěn titulárním radou A.G.N., „Výstřel“ podplukovníkem I.L.P., „Hrobník“ správcem (alt. šafářem) B.V., „Metelice“ a „Slečna-selka“ slečnou K.I.T.).
4. Z jakého důvodu básník změnil chronologii vyprávění, když přesunul „Výstřel“ a „Metelici“ na začátek povídek, přestože chronologicky by je měly završit?
5. Proč ze všech pěti povídek jsou jen události „Metelice“ spjaty s konkrétní dobou: 1811-1812?

V zájmu nalezení odpovědi na tyto otázky, rozložíme povídky v chronologické posloupnosti jejich vzniku a jejich aktérům-symbolům přiřadíme určité sociální jevy:

---

2 V daném kontextu:

- vnímání světa – souhrn informačních modulů v psychice jedince, nesouvisejících s lexikou;
- chápání světa – světonázor v jeho v jeho slovním vyjádření.

Chronol. vzniku:	1828	9.9.1830	14.9.1830	20.9.1830	9.10.1830	14.10. 1830	20.10. 1830
Povídky:	Samota na Vasiljevském	Hrobník	Staniční dozorce	Slečna-selka	Domek v Kolomně	Výstřel	Metelice
Sociální jevy:	Postavy - symboly sociálních jevů :						
Forma vlády:	Vdova	Adrian P. (vdovec)	Samson V. (vdovec)	Muromský (vdovec)	Vdova	Hraběnka B. skoro vdova	Praskovna P. (vdova)
Vládoucí elita:	Úředník-muž vdovy nebožtík	Adrianova žena vdova	Dunina matka nebožka	Lízina matka nebožka	muž vdovy nebožtík	Hrabě B. skoro nebožtík	Gavriila Gavrilovič nebožtík
Liberální inteligence:	Hraběnka I.	Jurko (pekař)	Minskij (rotmistr)	Alexej-syn Berestova	Hraběnka	Opilý blázen R.	Vladimír Nikolajevič ženich Máši
Lid,národ:	Věra	Akulina, Darja	Duňa	Líza (zároveň Akulina)	Paraša	Máša	Máša
Ideologie do r.1917:	Otec Johann	Služka Akšiňa	Kmotra Duni	Nasta-rus. služka	Tekla (stará kuchařka)	Kuzka - sluha Silvia	Služka Máši
Ideologie po r. 1917:	Bartoloměj proměněný v čerta	Schulz = (švec) a další Němci	Lékař = Němec (účastník spiknutí)	Jacksonová = anglická služka	Mavra = (nová kuchař/ka)	Silvio ("vypadá jako Rus, ale nosí cizokrajné jméno")	Dravin, Schmidt, kněz = (spiklenci)
Aspiranti na vůdce lidu:	Pavel = přítel Bartoloměje (zešlel)	Neaspirují	Husar s černým knírkem	Alexej-chce k husarům	Černovousí gardisté	Hrabě B. od husarského pluku	Burmin = husarský plukovník
Míra chápání národem vlastní budoucnosti	Věra Bartolomějovi: Bůh ochrání nevinné!	Mlčení dcer Prochorova	Duňa: "Znám svou cestu"	Akulina Alexeji: "Lžeš, nejsem hloupá"	V písních Paraši: "Sténá sivý holoubek" a "Vyjdu-li?"	Máša Silviiovi: "Rekněte, je muž pravdomluvný?"	Máša Burminovi: "Tak to jste byl vy!"

Tabulka ukazuje, že přestože „Domek v Kolomně“ nebyl do cyklu „Bělkinových povídek“ zařazen, je s ním organicky spojen, a toto spojení (podstatnější než Puškinovo přání vydat ho samostatně) nepadlo dosud do zorného pole žádného z puškinistů. Je ale pravdou, že v „Bělkinových povídkách“ i „Domku v Kolomně“ vystupují ve skutečnosti tytéž postavy, i když pod různými jmény a s odchylkami podmíněnými svérázem dějů. Jestliže v prvních třech povídkách – „Hrobník“, „Staniční dozorce“ a „Slečna selka“ – je nutně přítomen vdovec, pak v „Domku v Kolomně“, „Výstřelu“ a v „Metelici“, ho nahrazuje vdova. V povídkách i v poémě se nevyhnutelně vyskytuje dcera vdovce (nebo vdovy). I další postavy jsou si svým významem v povídkách i poémě podobné. A jestliže je to vše jinotaj hovořící o čemsi skrytém, pak jakým jevům odpovídají identické postavy vně různých dějů?

Odkud a jak se objevil „Domek v Kolomně“, organicky včleněný do matrice (tak budeme nadále nazývat tabulku) „Bělkinových povídek“?

Při odpovědi na tuto otázku se stavíme do role básníka po dokončení prvních tří povídek. Každý spisovatel, když se ráno pouští do práce na tématu, jehož projekt buď není ještě zralý, nebo se v přestávce mezi prací objevily nějaké nové myšlenky, v tom případě zpravidla znovu pročítá napsané a provádí určité změny. A jestliže autor od počátku neměl jasno v tom, že se v každé povídce musí objevit vdovec (vdova), dcera, pak nemůže takové podobnosti ignorovat. A to ani tehdy, jestliže v tvůrčím procesu vznikly „náhodně“.

Tady je třeba si připomenout, že právě v Boldinském období zformuloval Puškin svůj postoj k náhodám: **„Prozřetelnost není algebra. Lidský rozum, řečeno lidově, není prorok, ale hádající, který vidí celkový chod věcí a může z toho vyvodit hluboké předpoklady, často časem potvrzené, ale nedokáže předvídat náhodu – mocný okamžitý nástroj Prozřetelnosti.“** Na začátku a na konci věty je Prozřetelnost. To znamená, že Prozřetelnost je ve vztahu k chodu věcí všeobjímající. Jestliže to lidský rozum vidí, je schopen z ní vyvodit některé předpoklady, které – když ne vždy, tak velmi často – potvrzuje čas, ale náhoda je ve výlučné kompetenci Prozřetelnosti.

Cholerová karanténa, první tři povídky – to jsou právě ony „náhody“, které jsou ve výlučné kompetenci Prozřetelnosti. A když se Puškinovy myšlenky ubírali tímto směrem, tak si nemohl nevzpomenout na další událost, k níž došlo dva roky předtím.

O kterémsi večeru roku 1828 se v domě Karamazinových sešla petrohradská společnost a Puškin tam vyprávěl poutavou historku, mezi jejímiž aktéry byla bezejmenná vdova, její dcera Věra, jakási podivná figura jménem Bartoloměj, který se proměnil v čerta, hraběnka a další osoby shodné s postavami „Bělkinových povídek“.

Společnost, neúnavně lačná zábav, byla z básnickových vyprávění u vytržení. Ráno se v hostinci, kde byl Puškin ubytován, objevil Vladimír Pavlovič Titov (1807-1892), přinesl záznam oné historiky a požádal o povolení k jejímu tisku. Puškin provedl drobné úpravy a dal souhlas k publikaci. Tím způsobem se objevila roku 1829 v časopise „Severní květy“ pod názvem „Samota na Vasiljevském“ s autorstvím Titus Kosmokratov (což byl pseudonym V.P.Titova). Seznámení s touto okolností nás přesvědčuje o tom, že to byla skutečně první varianta „Domku v Kolomně“, kterou Puškin vyprávěl v domě Karamazinových dva roky před svým odjezdem do Boldina.

„Samota na Vasiljevském“ je žertovná historika a zároveň i východiskem celého Boldinského cyklu a „Domku v Kolomně“. Podle našeho názoru Puškin v jejím ději, v podvědomých rovinách psychiky, viděl algoritmus rozvoje Ruska a sociální jevy, jejichž obrazy na cestě historie označil symbolickými postavami pochopitelnými pro veselou společnost. Ale proč takto šifroval a vyhýbal se autorství? Proč o budoucnosti Ruska nepsal přímo? Odpověď na tuto otázku a potvrzení našich dohadů nalézáme ve XX. Oktávě předmluvy k poémě (reedicích vydaných po roce 1917 byly z 22 prvních oktáv „puškinisté“ vyňali právě ty, které hovoří o existenci skrytého smyslu v následujícím textu).

*Ach kdyby mě pod lehkou maskou
nikdo v davu zábavném nepoznal,*

*(Ах если бы меня под лёгкой маской
Никто в толпе забавной не узнал,)*

Koho básník nazval „davem zábavným“? Je zřejmé koho – své první čtenáře a kritiky, samolibé, historicky krátkozraké a bezstarostné. Jiní nebyli. „Jiní“ ještě neuměli číst ani psát: dokonce i v roce 1917 bylo kolem 85% obyvatel Ruska negramotných. Poselství ale bylo určeno právě těm „jiným“. Kvůli tomu ale bylo nutné obejít „dav zábavný“ pomocí „jakoby odpovědi“. V Boldinu, v úplném osamění už nebylo do smíchu. O tom se píše ve XXI. oktávě „Domku v Kolomně“:

*Ať tak, či onak, je čas, vždyt' příběh
vyprávěl jsem; ale žertuji celkem kurážně
A naprázdno čekat nutím právě vás.*

*(Однакожь, нам пора. Ведь я рассказ
Готовил; а шучу довольно крупно
И ждать напрасно заставляю вас.)*

Z tabulky je zřejmé, po dokončení „Domku v Kolomně“ se Puškin identifikoval se symbolikou druhé smyslové roviny³ matrice budoucnosti Ruska, a teprve poté se pustil do psaní „Výstřelu“ a „Metelice“.

Mechanismus projekce a realizace budoucích projektů byl znám v ezoterice dávno předtím, než ho americký matematik Bellman formuloval v algoritmu metody dynamického programování (MDP). Teprve poté se MDP začal široce užívat při optimalizaci řešení různých zadání, která připouští představení řešení jako posloupnost množství stavů a cest přechodu z jednoho stavu do jiných.

Efektivnost MDP spočívá v tom, že v Přírodě je prvopočátek, kterému odpovídá jeho algoritmus. Někteří lidé, když analyzují minulost v dlouhém intervalu času, si všimli toho, že jejich přání měla schopnost se uskutečnit. Jestliže množství různých situací tvoří chronologickou řadu, pak může být schéma propočtu MDP sestaveno jak z reálné skutečnosti v prognózované určité budoucnosti, tak i z prognózované budoucnosti do reálného stavu⁴. To vypovídá o dvou neformálních vztazích reálného života, ležících vně algoritmu metody:

3 Termín „druhá smyslová rovina“ poprvé použil Andrej Bělij během analýzy Puškinova „Měděného jezdce“

4 K vysvětlení uvedeme příklad „Událost od Barri“, popsanou 78 letým anglickým psychoterapeutem G.Feuerbernem, jehož krédem je „I'm very curious“ (Jsem velmi zvědavý):

---

1. MDP formálně algoritmicky nerozlišuje příčinu a následek. A proto každá konkrétní interpretace v praktických zadáních musí být postavena na neformálním zahrnutí reálného podmínění následků příčinami.

2. Jestliže je prognostika v souladu s hierarchicky nejvyšším všeobjímajícím řízením, a jestliže dílčí řízení vložené do všeobjímajícího řízení, je uskutečňováno kvalifikovaně, v důsledku čehož probíhá proces dílčího řízení stabilně, pak:

Z HLEDISKA ŘÍZENÍ NEEEXISTUJE VÝZNAMNÝ ROZDÍL MEZI REÁLNOU SKUTEČNOSTÍ A ZVOLENOU BUDOUCNOSTÍ.

Posledně uvedené znamená, že proces je celostný. Cosi, co se zatím z nějakého důvodu ještě nestalo, ale **už mravně zvolené a objektivně nezapovězené Nejvyšší budoucnosti**, v současnosti ochraňuje ty, kteří je tvoří: počínaje ochranou psychiky před pokušením až po ochranu před cílenou „fyzickou“ agresí. Znamená to, že je v matici možných situací a přechodů *v souladu s hierarchicky nejvyšším všeobjímajícím řízením(mocí) vybrána určitá cesta*, pak tato cesta sama o sobě je i ochranou, zbraní i nástrojem řízení. Jen je ji třeba energeticky podporovat. Ale, pro využití MDP v životě osvojení si životních projevů v algoritmu matic přechodu neformulovaných, je nutné **RESPEKTOVÁNÍ HLAVNÍ z podmínek: v zadáních optimalizace**

„Před mnoha lety jsem si chtěl doplnit vzdělání, což v té době stálo nemalé peníze. Přemýšlel jsem, jak ten kurs absolvovat. K dispozici jsem měl kolem deseti variant, které jsem mohl zkusit.

Jednou z variant bylo vstoupit do služeb jisté organizace, pár let tam odpracovat a oni by mi potom to studium zaplatili. Druhou byl noční práce v telefonní společnosti, a třetí – odjet na práci do Austrálie, kam bylo možno dojet za přijatelné peníze, a vydělat si mnohem více peněz, než v Británii. Možností bylo tolik, že jsem nevěděl, které dát přednost.

Tak jsem i řekl: „Dobře, pojďme na to obráceně“. Když se díváte na labyrint a říkají vám: „Předpokládejme, že jste ve středu labyrintu, jak budete hledat cestu ven?“ Já bych to udělal obráceně, začal bych hledat, jak dojít do středu. Dejme tomu, že konečným cílem je absolvování kurzu. Který krok tomu bezprostředně předchází? Co mi napovídá intuice? Co se musí stát předtím? Intuice mi napověděla, že je třeba zaplatit. Tím hned odpadla část variant. Položil jsem si otázku: který je ten předchozí krok, který krok mu předchází... Dokud jsem se nedopracoval k reálnému času. K tomu momentu zmizely všechny varianty, kromě jedné. V té době bylo velmi obtížné získat peníze v bance.

Zeptal jsem se sám sebe: „Jak ten kurs zaplatím?“ – „Mohu si vzít úvěr v bance“. Napsal jsem: -
úvěr.

A co potřebuji k tomu, abych dostal úvěr v bance? Musím tam mít běžný účet a na něm nějaký pohyb. Co tomu musí předcházet? K tomu, aby tam plynuly peníze, potřebuji práci. Tou dobou už jsem se odstěhoval od rodičů a měl jsem přítelkyni.

Nehledě na to, že jsem měl zkušenosti v poradenství, byl jsem v cizím městě, v Londýně a tam jsem neměl styky...

Řekl jsem si, že jestli se mám zabývat něčím samostatně, musím se věnovat poradenství. A jestliže se tomu budu věnovat v Londýně, musím se rozhodnout, ve které jeho části. Je taková čtvrt', která se jmenuje Hampstead. Budu-li v té čtvrti, potřebuji tam mít byt. Abych mohl zaplatit byt, potřebuji peníze na kauci, které jsem ovšem neměl. Abych si ty peníze vydělal, musel jsem mít klientelu. Aby se u mě objevili klienti, potřebuji slušný oblek.

Tou dobou jsem se mimo jiné zabýval představami obleku. Kreslil jsem si ho na papír, ten jsem zanesl krejčímu a on mi podle toho šil oblečení. Do začátku jsem potřeboval takového klienta, abych mohl zaplatit ten oblek. K tomu, abych mohl ten oblek nakreslit, potřeboval jsem velký arch papíru a špendlíky k jeho pověšení na stěnu. V tom momentě jsem byl překvapen z toho, že jsem už měsíc přemýšlel o tom, že bych měl zajít pro špendlíky. Šel jsem koupit špendlíky, nakreslil oblek, koukám se na něj, a vtom zvoní telefon: „Chlapče, potřebuji tvoji konzultaci“. No, a částka, kterou mi zaplatil, stačila na zaplacení obleku. A tak dále...

Ocitl jsem se v Hampsteadu a začal tam pracovat. Divil jsem se tomu, jak malý krůček mi pomohl hnout se s místa... Vždyť se všechny ostatní varianty zdály být tak významnými: jet do Austrálie, podepsat jakýsi strašný kontrakt... A ukázalo se, že stačilo jen dojít pro špendlíky. Příčinou toho, že se tak dlouho ubíráte z místa kde jste, do místa, kam se chcete dostat, je to, že jste něco vynechali. Stává se, že podvědomě uděláte krok, aniž byste tušili, že je také krokem směrem k vašemu cíli. Ale roli nehrají kroky samotné, ale spíš časový úsek mezi nimi“.

procesů řízení funguje *MDP reálného naplnění projektované budoucnosti* jen tehdy, je-li zvolen **konkrétní stav** završující proces (= **konkrétní cíl**).

Tento konečný stav musí být vědomě zvoleným stabilním a přijatelným procesem, zahrnujícím dílčí proces, který je optimalizován přes MDP. Výběr dílčích charakteristik procesu, do kterého musí být zahrnut řízený systém dokončení algoritmu MDP, leží mimo něj – v oblasti „mystiky“ nebo v oblasti metod vyvinutých v podstatě v nematematických vědách a živnostech.

Teprve tehdy je možno pochopit, proč Puškin, neznalý MDP, použil mechanismus programování budoucnosti, který je základem MDP, a postavil „Výstřel“ a „Metelici“ na začátek cyklu: v „Metelici“ autor našel a symbolicky vyjádřil nejlepší variantu budoucnosti Ruska. Tak dostáváme odpověď na čtvrtou otázku – proč Puškin změnil chronologii vyprávění? Z tabulky-matrice je také vidět, že varianty matrice budoucnosti (v tom podání úkolu projekce budoucnosti, kterou Puškin zvolil) byly všehovšudy dvě: buď „Slečna selka“ nebo „Metelice“ – tady je i odpověď na třetí otázku (proč je povídek 5, ale vyprávěči jen 4: obě povídky I.P. Bělkinovi vyprávěla slečna K.I.T.).

A proč básníka neuspokojila varianta „Slečny-selky“? Jak je známo, tato povídka končí banálně – Alexej Berestov a Líza Muromská, po překonání umělých překážek vytvořených rodiči, nakonec jeden druhého najdou. Plně logicky je tedy možno předpokládat, že tomuto svazku požehnali jak rodiče, tak i církev, a oni pak žili ve šťastném manželství. Podle symboliky tabulky to znamená, že tužby lidu našly svoji odezvu v osobě toho, kdo aspiruje na jejich adekvátní vyjádření (v tomto případě liberální inteligence). Ale z děje povídky vyplývá, že tento svazek je založen na lži: Líza se kvůli setkání s Alexejem vydává za selskou dívku Akulinu. Jestliže se ale budeme řídit logikou života, a ne logikou schématu, je třeba vědět, že: **lež ke spáse nevede**. V souvislosti s tím je v nevyslovené části „Slečny-selky“ založena i varianta nešťastného rozuzlení – vznikají roztržky, a Alexej Líze oznamuje: že si vlastně zamiloval nikoli intrikánku-Lízu, ale bezelstnou Akulinu. Právě proto, podle našeho názoru, odmítl Puškin takovou variantu vývoje událostí a pustil se do psaní „Výstřelu“ a „Metelice“.

Při studiu tabulky-matrice může vyvstat otázka: „Ale k čemu Puškin potřeboval povídku Výstřel?“. Jakou roli v ní hraje minulost Silvia, „který vypadal jako Rus, ale nosil cizí jméno“? – Puškin na příkladu Silviova života chtěl ukázat, že dříve, než se můžeš stát člověkem, musíš se zbavit osobnostního démonizmu. Silvio pět let žil jen jednou touhou – touhou po pomstě. Přitom ale pomstě člověku, kterého sám urazil, aby ho vyzval k souboji. A právě Silvioův portrét poté, kdy zjistil, že může nakonec svoji ďábelskou touhu uskutečnit: „Mrtvolná bledost, lesknoucí se oči a hustý dým vycházející z jeho úst⁵, mu dodávaly vzhled **skutečného ďábla**“.

A tady je finální scéna povídky:

-
- *Budete na mě střílet, nebo ne? – zeptal se hrabě B.*
  - *Nebudu, - odpověděl Silvio, - jsem spokojen: viděl jsem tvůj zmatek tvůj strach; přinutil jsem tě vystřelit po mně a to mi stačí. Budeš si mě pamatovat. Odevzdám tě tvému svědomí.*

Připomněl-li svědomí – pak to znamená konec démonizmu. Obraťme pozornost i k další skutečnosti: v žádné z povídek nefiguruje Bůh jako univerzální vládce, s výjimkou „Metelice“. A i když se v „Metelici“ Bůh sám neprojevuje, tak prostřednictvím metelice – jedné z hlavních „postav“ povídky, je i ona, jako jev „náhodný“, - v moci Boha: metelice rozděluje Mášu a Vladimíra Nikolajeviče, a právě metelice ji svádí dohromady s plukovníkem Burminem. To znamená, že Puškin neviděl budoucnost Ruska bez Boha, a právě proto finální určující situaci, popsanou v „Metelici“, záměrně propočítal jako stabilní a přijatelnou ve vztahu k procesům popsáním v ostatních povídkách svojí poémy. A to tím spíš, že v „Domku v Kolomně“ se na to odvolává: Paraša (symbol lidu) „*se modlila k Bohu tiše a upřímně a nepřipadala si jím být rozptýlená. Smíření s ní je popsáno jemně*“, na rozdíl od hraběnky (symbolu liberální inteligence), která „*vstupovala do kostela hlučně, velebně, modlila se pyšně – na co byla pyšná?*“. To zní velmi současně – není-liž pravda?! Ze stejného důvodu Puškin jen tuto povídku přisoudil konkrétní době – roku 1812.

V naší době, pod vlivem světových masmédií, společnost trne v očekávání apokalypsy: Majský kalendář, planeta Nemesis, agresivní asteroid, přemístění magnetických a zeměpisných pólů, atd. Nač ta apokalyptická propaganda?

Podívá-li se čtenář do chronologie Ruska, zjistí, že každých 200 let Rus – Rusko vyháněla nějaké utlačovatele. A každý školák, více nebo méně obeznámený s ruskými dějinami, si vzpomene na dvě poslední z nich: v roce 1612 – byli z Moskvy a Ruska vyhnáni poláci; v roce 1812 – byli z Ruska vyhnáni francouzi. Přesto ale ti, kteří by měli z podstaty svého postavení znát historii Ruska podrobněji, a pro koho je znalost MDP předpokladem průceschopnosti – to nejsou prázdná slova. Ten, kdo stále vidí v Rusku překážku uskutečnění svých globálních záměrů, - ti vědí, že Rusko se koncentruje. A proto je pro ně dozrávající budoucnost Ruska stejně nebezpečná jako jeho minulost. Rok 2012 je pro ně stejnou šancí pro konečné řešení „ruské otázky“ (dokud je Rusko zaměstnáno samo sebou), jako v letech 1612 a 1812. A oni se snaží řešit vlastní problémy cestou paralyzování strachem celého světa, včetně Ruska.

Puškin to cítil, projektoval budoucnost Ruska na úrovni druhé smyslové vrstvy svých děl, a, jak jsme se přesvědčili při analýze boldinského období jeho tvorby, dokázal ochránit matici přechodu k této budoucnosti pomocí jinotaje.

Puškinova tvorba je jasná, světlá, dokonalá a záhadná. *Proto pročíst a pochopit Puškina, rozluštit jeho hádanky – není v silách každého.* „Postihnout Puškina – k tomu už je třeba talentu“ – řekl S.A. Jesenin. Puškin je nesmrtelný. On žije v národním duchu a brzy se projeví, jak to předpověděl N.V. Gogol: „Puškin je jev mimořádný, a možná i ojedinělý jev ruského ducha: je to ruský člověk v jeho vývoji, ve kterém se, možná, projeví za dvě stě let“.

Vnitřní prediktor SSSR
24.června 2011.
